10 Μαΐου 2020

«Η αγάπη της μάνας δεν μοιράζεται, πολλαπλασιάζεται»

/ Γενικά Θέματα

Όσοι άνθρωποι κι αν σου επιβεβαιώσουν ότι το δεύτερο, το τρίτο ή το πέμπτο σου παιδί θα κερδίσει την καρδιά σου όπως ακριβώς και το πρώτο, εσύ πάντα θα ανησυχείς μήπως η αγάπη σου δεν φτάσει, μήπως αφήσεις κάποιο απ’ τα παιδιά σου παραπονεμένο. Κι όμως, κάθε αμφιβολία είναι καταδικασμένη να καμφθεί, γιατί η αγάπη της μαμάς είναι έτσι προγραμματισμένη: δεν ξέρει τι σημαίνει διαίρεση. Ξέρει μόνο τον πολλαπλασιασμό.

Κι αν ένα παιδί σου ρωτήσει «Μαμά, ποιον αγαπάς περισσότερο;» θα δείξεις τα δάχτυλα των χεριών σου και θα απαντήσεις όπως η μάνα στο παρακάτω κείμενο:

-Κόψε μου ένα, να δεις σε ποιο θα πονέσω!

«Σαράντα μέρες έλειψες και σε ξέχασα. Άνοιξες την αγκαλιά σου, μα ήταν γεμάτη και εγώ κρύφτηκα.
– Ποια είσαι; ρώτησα.
Δυόμιση χρονών παιδάκι με μνήμη χρυσόψαρου.
Και μου σύστησες τον αδελφό μου. Δεν ήμουν πια το μωρό σου!

Αχ βρε μάνα…
Που δεν χόρταινα την αγκαλιά σου γιατί την μοιραζόμουνα στα πέντε.
Και σε ρωτούσα συνέχεια ποιον αγαπάς περισσότερο; Τον γιο σου; Και μου έδειχνες τα πέντε σου δάχτυλα.
-Κόψε μου ένα, να δεις σε ποιο θα πονέσω!

Αχ βρε μάνα…
Που όταν αρρώσταινα μου αγόραζες πάστα να γλυκάνεις τον πυρετό μου. Που ξενυχτούσες στο παράθυρο όταν αργούσα. Και όταν ερχόμουν δεν έλεγες τίποτα. Και εγώ πίστευα πως δεν νοιάζεσαι.
Που με ρωτούσες για τα μυστικά μου και σώπαινα.
Που με ρωτούσες αν σε αγαπώ και γελούσα.
Πιο παιδί από μένα γινόσουν, όταν θύμωνες, όταν φοβόσουν.

Οι πόρτες στο σπίτι πάντα ανοιχτές, έκρυβες τα κλειδιά για να μην κλειδωθούμε.
Και όταν έφυγα με αποκαλούσες “Το ξενιτεμένο μου”… 25 χιλιόμετρα μας χώρισαν.
Μα η άλλη άκρη του κόσμου φάνταζε για σένα.

Αχ βρε μάνα.
Που μού ‘λεγες, θα καταλάβεις όταν γίνεις μάνα και έγινα και κατάλαβα.
Και δεν σου παραπονέθηκα ποτέ ξανά για να μην σε πικράνω.
Γιατί έγινα μάνα και είδα τα λάθη σου. Γιατί έγινα μάνα και έκανα τα ίδια λάθη.
Γιατί μόνο όσοι δεν αγαπούν, δεν κάνουν λάθη.
Γιατί απλά δεν κάνουν τίποτα για σένα.

Αχ βρε μάνα.
Που μεγάλωσα και εσύ ξανάγινες παιδί.
Που δυσκολεύεσαι να φας.
Που δυσκολεύεσαι να περπατήσεις.
Που δυσκολεύεσαι να θυμηθείς.

Μνήμη χρυσόψαρου πια.

Και όμως...
Κρατάς το ένα χέρι σου σφιχτά και μετράς με το άλλο τα πέντε σου δάχτυλα και με δυσκολία προφέρεις.
Μαίρη, Δήμητρα, Στέλλα, Σοφία, Δημήτρης και γελάς.
Που δεν έχεις ξεχάσει,που είναι όλα εκεί.
Μέσα στα δάχτυλα σου.
Μια γροθιά που φιλάς.

Αχ βρε μάνα.
Πέντε δάχτυλα η ζωή σου.
Τα παιδιά σου.»

Πηγή: